

GLOSSA

Esperit de servei

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Secretari general de la Fundació
Escola Cristiana de Catalunya

Fa unes setmanes traspassà un religiós —un germà— que dedicà tota la vida al servei dels companys religiosos. Tenia cura dels diversos aspectes que faciliten la vida d'una comunitat gran, des de la supervisió de la cuina, el manteniment de les instal·lacions, la coordinació del personal col·laborador laic, passant per l'acolliment freqüent d'hostes, religiosos de la mateixa congregació o laics implicats en l'acció apostòlica de pas per la ciutat. Tenia una manera d'acollir tothom peculiar, que un d'aquests hostes expressà així en conèixer la notícia del traspàs: «Transmetia una alegria senzilla, amb un somriure lluminós que derivava en servei generós, com si tenir contents els altres fos la seva missió a la vida». Era cordial amb els religiosos i amb els laics que treballaven a la casa. Una de les senyores que hi treballen deia amb ulls plorosos: «Quan vaig començar la meva feina a la comunitat, el germà m'acollí i m'ajudà. Em vaig sentir ben tractada i considerada». Amb les peculiaritats pròpies en el dir i en el fer, com totes les persones, desenvolupava la seva acció «amb un senzill esperit de servei que el portava de la cuina a la porteria, dels mercats a les habitacions [...] quasi sempre convi-

dant a recordar moments agradables. Senzillesa servicial. Molta!», expressava el mateix hoste.

«Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat de tothom» (Mt 20,26-28). A les exèquies i l'enterrament s'aplegà la família, els companys religiosos, els treballadors de la casa, els amics, els proveïdors dels diversos serveis i moltes altres persones que l'havien tractat. A l'homilia escoltàrem: «Avui aquí ens agermana una mateixa fe i crida, ens agermana la vida, la mort i l'esperança». Una mateixa fe i crida, el seguiment de Jesús. La vida compartida, estimant en el servei generós, en la certesa que Jesús és en totes les persones, i per això a totes les crides cal respondre: «Què em demanes, Senyor?». La mort confiada sabedors de vers a qui anem; l'esperança en l'acollida del Déu que ens espera i és Pare de tots. De refons, el record del testimoni d'un religiós, persona bona i senzilla, fidel a una vocació, a una crida a servir i estimar que escoltà encara jove i que visqué fins a la mort.